

# Spor la muncă și noi succese!

Există coincidențe semnificative. Faptul că aniversarea și sărbătorirea activității în teatru (prodigioasă activitate : o jumătate de secol !) a maestrului Sică Alexandrescu au coincis cu deschiderea stagiunii, marcată de cele trei premiere ale sale (**Spectacolul Alecsandri, Vlaicu-Vodă, Vedere de pe pod**), a luminat mai bine un lucru evident pentru toată lumea, dar despre care se vorbește numai la sărbători : că viața și munca acestui artist se identifică cu tradiția vie a teatrului românesc, cu evenimente de seamă din viața noastră culturală. Aș putea spune, fără exagerare, că avem în față o pagină vie de istorie a teatrului – pagină a cărei putere de atracție e mare tocmai pentru că se scrie mereu, cu aceeași intensă energie de totdeauna, cu aceeași vigoare intelectuală și fizică.

M-am întâlnit de multe ori la lucru cu acest discipol al lui Gusti. Ne cunoaștem de aproape 40 de ani, și totuși el îmi creează mereu o stare de surpriză, prin capacitatea de a-și reconstitui echilibrul dinamic : permanent asimilînd, absorbînd, retopindu-și experiența, întru perfecta întrepătrundere a vieții spectacolului cu viața largă a societății. Dacă mi s-ar cere să-l definesc (și mi-ar fi greu să închid într-o definiție multitudinea de fațete prin care se manifestă acest regizor), m-aș opri, totuși, asupra unei trăsături care mi se pare esențială : puterea de a da viață și chip sensurilor unei piese, priceperea de a găsi nota justă, realistă și viguroasă, a adevărului particular al textului, de a contura o atmosferă conformă lumii autorului. Așa a știut Sică Alexandrescu să creeze nu numai un Caragiale scenic mustind de viață și de culoare, dar și un Goldoni autentic, aplaudat la el acasă, și un **Revizor**, care a primit elogiul în patria lui Gogol. Turneele pe care le-a condus și spec-



tacolele pe care le-a montat în Belgia, în Finlanda au făcut ca numele său să fie cunoscut și apreciat dincolo de hotare.

Prezența lui Sică Alexandrescu la Teatrul Național, în deceniile care s-au scurs de la Eliberare, se leagă și de dezvoltarea noii dramaturgii. Inclinat, prin preferință și gust, îndeosebi spre comedie, Sică Alexandrescu știe să descopere și aici aceeași substanță realistă, să creeze tablouri de epocă, să sugereze relații, să însuflețească siluete caracteristice, vii.

Regizorul a contribuit la afirmarea unor actori astăzi foarte iubiți, descoperindu-i cu atenția și respectul datorate talentului (așa cum s-a întâmplat cu Vasiliu-Birlic). Repetițiile cu el sînt o școală vie și agreabilă – cu momente de tensiune și momente de satisfacție ; se dăruiește aici o vastă experiență, se comunică o aprofundată cunoaștere a celor mai viabile tradiții din spectacolul românesc.

Sărbătoarea de acum nu e o sărbătoare de bilanț. Munca alături de Sică Alexandrescu continuă, și sînt bucuros să-i pot ura, odată cu satisfacțiile fiecărei împliniri, ca oricărui artist tînăr : spor la muncă și noi succese !

*Marcel Anghelescu*  
artist al poporului